

La llum dels somnis

Un relat de: [Anna Rispau](#)

La llum dels somnis

Autores: Anna Rispau i Falgàs, i Sílvia Romero i Olea

La Carla està molt contenta perquè passarà la nit a casa dels avis i això significa un repertori de jocs, ganyotes i rialles. Quan arriba l'hora d'anar a dormir, com una mena de ritual, tots l'acompanyen. Una corrua puja les escales: en Duc al davant amb la Carla, els avis després, i per últim la tieta... que amaga alguna cosa.

Ja a l'habitació en Duc es col·loca als peus del llit, com si sabés que li toca fer de guardià. Els avis acotxen la Carla i ella els omple de petons. I abans de sortir la tieta Anna s'asseu al llit, al seu costat, i juguen, riuen... i per una butxaca de la tieta apareix en Mei, el seu dragonet de pelfa.

—Meeei!!!! —crida la nena, i tot seguit pregunta—. Pot dormir amb nosaltres?

—I tant! —contesta la tieta mentre pica l'ullet al seu drac vermell. I encara li diu mirant per la finestra—: Carla, has vist qui hi ha aquí?

—Oooohhhh... La lluna!!!!

—Sí. Avui fa el ple.

—Tieta... ¿no trobes que fa dies que la lluna fa mala cara? Potser està constipada. No la podries curar, tu que ets metge?

—Bonica, la lluna no necessita medecines. Tan sols la màgia la pot curar.

Després d'aquestes paraules la tieta li fa un petó i, amb un somriure, desapareix per la porta deixant-la mig ajustada. Sap que allò tot just acaba de començar. En els ulls brillants de la seva neboda ha vist dansar-hi la curiositat.

I així és: la Carla s'aixeca del llit i es posa de genolls davant la finestra, amb en Duc assegut al costat i en Mei a l'ampit.

—Sí que fa mala cara, pobreta... Com la podríem ajudar?

En Duc es mira la nena. Després alça el cap per admirar la lluna, udola, i torna a mirar-se la Carla.

—És clar! —s'exclama, contenta—. Tens raó, Duc. Li ho preguntarem a ella —i amb l'esguard brillant clavat en aquella lluna que li sembla trista i malaltona, li pregunta—: Et podem ajudar, lluna?

Just en aquell moment una guspira creua el firmament, veloç, i baixa ràpida i directe fins on són ells per anar a parar damunt en Mei.

—Que es crema! —crida la Carla en veure una flameta.

Però en agafar el dragonet tota preocupada, aquest fa una tosseta menuda, obre els ulls... i els parla!

—Sóc l'estrella Silvian, i m'he posat dins en Mei per poder parlar amb tu, Carla.

La nena no sap què dir. En Duc, encuriós, ensuma en Mei i el dragonet riu perquè li fa pessigolles amb el morret. Al final Silvian explica:

—La lluna està trista i malalta perquè està perdent la seva llum.

—I per què? —s'atreveix a preguntar la Carla.

—Nosaltres, les estrelles, som les qui donem llum a la lluna. Però ja fa temps que no ho podem fer perquè... ningú no ens alimenta i perdem la força.

—I què mengeu? L'àvia té de tot, a la cuina.

—Els estels ens alimentem de somnis. I avui en dia la gent va sempre amb tanta pressa i està sempre tan seriosa, que s'obliden de somniar.

—Doncs jo tindrè un somni gran, molt gran, i tan bonic que valdrà per tots! —decideix la Carla—. A veure... quin pot ser el meu millor somni?

En Duc fa un lladruc i la nena, després d'escoltar-se'l, li contesta:

—No, Duc: caçar sargantanes no és un somni prou bonic.

En Duc torna a bordar i la Carla, de nou, li contesta:

—No, Duc: perseguir gavines tampoc no és un somni prou bonic.

Llavors en Duc s'arrauleix als peus de la Carla i ella, en veure'l entristit, exclama:

—Ja ho tinc! Somniaré que tothom somriu. I que el somriure d'una persona encomana el somriure a una altra. I així, a poc a poc, tothom somriurà i acabaran rient! Aquest sí que és un somni bonic, oi, estrella Silvan?

Però l'estrella Silvan, en escoltar aquest somni tan meravellós, ja ha marxat amunt, molt amunt, per trobar-se amb els altres estels. I totes les estrelles, juntes, somriuen en sentir el somni preciós de la Carla, i comencen a brillar amb llums de molts i molts colors. I la lluna, encisada per tanta llum, també somriu, alegre, i comença a brillar més i més i més... La Carla s'abraça al Duc i al Mei, contenta perquè la lluna ja no està malalta.

—Brilla tant que sembla el sol! —crida picant de mans mentre una estrella, des del firmament, li fa l'ullet.

La Carla torna cap al llit i va taral·lejant la melodia que tant li agrada: Sol, solet, vine'm a veure...

**

Quan unes hores després el morret humit d'en Duc la desperta, el primer que veu és en Mei, ajagut al seu costat i amb un somriure trapella com mai no li havia vist. Mentre abraça el dragonet i acarona en Duc, sent les passes de la tieta Anna, que s'apropa a l'habitació per despertar-la. I mentre camina, la tieta també va cantant una cançó plena de llum: Sol, solet, vine'm a veure...

**